

„Нашата главна нужда е от някой, който да ни вдъхновява да бъдем това, което знаем, че можем да бъдем“ Ралф Уолдо Емерсън

Елена Веселинова, 11. Клас, София

Понякога животът те събаря и не знаеш как да се изправиш. Понякога губиш себе си и не знаеш как да се намериш. Понякога спиращ да вярваш – в потенциала си, в околните и в чудеса и не знаеш как да продължиш. Понякога се луташ, понякога пък си внушаваш, че знаеш отлично накъде вървиш. Понякога се заблуждаваш сам, понякога те заблуждава друг.

Била съм всичките „понякога“, но винаги. Времето не спира своя ход, само защото ти си малко изгубен, малко объркан, малко обезверен... или много. То подължава да лети, а ти продължаваш да изоставаш...

Аз обожавам биологията, фактът че искам да се занимавам с медицина, го доказва. Изучавам еволюция в момента. Може би е изненада, но дефиницията на този процес не е прогресивно развитие, а стремеж към усъвършенстване. Споменавам това, защото имаше момент, когато бях спряла да „еволюирам“ и започнах да регресирам, а от състояние на регрес можеш единствено сам да се извадиш, другите само могат да ти отворят очите. Те не могат да го предотвратят... Ще си позволя да споделя един цитат на Ботев в тази връзка: „Няма власт над оная глава, която е готова да се отдели от плещите си в името на свободата и за благото на цялото отечество.“ Тези красиви думи, за жалост могат да бъдат отнесени и към хората, които затъват – няма външна сила, която да задържи глава на раменете, започнала да пада в капана на порочното. Но спасението е в това да се намери някой, който да ти припомни кой си бил и кой можеш да бъдеш. Тогава сам намиращ силата да се възстановиш и възродиш. Ключът е в това да се довериш и да оставиш на доброто отворена врата да навлезе в живота ти, да те вдъхнови.

Най-хубавото, което ми се е случвало е да срещна хора, които ме насочват не към нови хоризонти, а ми отварят очите за тези, които вече са пред мен и ме карат да ги преоценя. Хора, които ми показват качества, които вече притежавам, а не само такива, които трябва да придобия. Така, благодарение на такива хора си даваш сметка кой си тук и сега, кой можеш да бъдеш на базата на заложите, които в момента притежаваш. Веднъж случи ли се това, оттам си само нагоре. Ключът е в това да оставиш сетивата си отворени за такива хора, да ги допуснеш до себе си. Но разбира се, във всяко в живота има някаква уловка, уловка има и тук – когато си преживял болка, застои, разочарование, затъване, да се довериш и отдадеш е много трудно, почти непосилно. Колкото повече си страдал, толкова по-трудно ти е да откриеш сили да се изправиш. Но го правиш... и си струва. За мен си струваше! Сега съм от другата страна, на другите „понякога“.

Понякога се смееш и не знаеш как да спреш. Понякога летиш и се рееш като волна птичка. Понякога мечтаеш лудо и безгранично, понякога танцуваш неуморно. Понякога обичаш и си обичан силно. Понякога си спомняш за предишните „понякога“, за този който беше. Но винаги се сещаш за този, който си и който можеш да бъдеш.